

CSOÓRI SÁNDOR

Sebek, közbhelyek

*Nem öltem, jól vagyok,
veréb ugrál előttem a porban
és egy kicsike szívárványdarab
 hever az árokparton,
mintha egy most született borjúcska volna.
Meg is nevette, játszanék vele,
de ki tudja, mi készül holnap ellenem?
Hazám testéről minden este
leégetnek egy anyajegyet;
s én már csak a vörösödő sebeket látom.
Sebek, közbhelyek – lassan
nem férnek el a bőröm alatt.
Minek a fáknak zöld lombkorona,
ha már velük is marakodom?
És minek születnek jósek is,
ha egész nap alusznak?*

Az áfonyaszínű asszony

*Mindennap látom
 azt az áfonyaszínű asszonyt,
 megy át előttem a hegyen
sötét saruban, derékig omló hajjal.*

*Megy, megy, s titokzatos,
 mint a világúr maga.*

*Felém se néz,
 pedig tudja, hogy ott állok
 a kőbánya melletti tónál,
ahol két bambusz füstölög,
mint két eltaposott szurokfáklya.*

*Köhintek, megrázkódik a tudóm,
de semmi válasz.*

Az alkonyatnak savanykás rézíze van.

*Az asszony, ahogy látom,
lélegzet nélkül lépeget tovább.
De az életemre esküszöm,
hogy ő küldi hozzám
halott barátaimat minden este,
akik Isten öngyújtóját szikráztatják,
míg nem telik meg csillaggal
fönt az égbolt.*

Jön egy fasor is messziről

Csonka szonett

*Beteg vagyok, ez most a munkám.
Két hegyet nézek, ők meg engem.
Az egyik dombos, mint a melled,
a másik vad és rendezetlen.*

*Jön egy fasor is messziről,
int karaván a végtelenből,
lassú lépésben jön a múltam,
egyenesen az Isten mellől.*

*Mi lett velem, hogy így elfogytam,
megaszalódtam, elcsúnyultam,
s nem kerestem egy másik testet*

*magamnak és a végtelennek?
Egy másikat, mely elfelejteti,
Hogy egyszer annak is vége lehet.*

Valaha bátor voltam s vakmerő

Csonka szonett

*Valaha bátor voltam s vakmerő:
egy fűszál hegyén is megálltam,
fél lábbal a szakadék szélén,
pedig még az Istent se láttam.*

*Nem tudtam: hívem-e ő?
Mélyutakban kerestem mindig,
ahol csak lepkék lélegeznek
s kőrishogarak háta fénylik.*

*De már nem keresem, nincs sehol,
lába nyomát üvegtörmelék lepi
s zománcos lavór zúzaléka.*

*Azóta csak járok-kelek – langy pokol
lakója – és elijeszt minden szakadék,
szemétdomb, árok, pestises bokor.*

Nézd, Uram, ő az, akit szeretek

Csonka szonett

*Milyen jó volt küzdeni érted,
dühvel, haraggal, számalommal.
Betegen is menni a hegyre,
Isten elé a képmásoddal:*

*Nézd, Uram, ő az, akit szeretek,
csupa fekete láng, ha mellém
fekszik. Rubái kint a dombtetőn
lengenek, lobognak minden estén.*

Vele jártam be fél világodat,
s ha elfáradtunk, csak nevtünk.
Azért indultam el, hogy ő is bizaérjen,

s ragyoghasson a kósza Nap felettünk.
Nem kérdeztem soha, hogy visszaút van-e?
Az volt a jövőnk, mit tegnap megszerettünk.

A lombok régen nappal is aludtak

Minden idegen, gyanús, rebbenékeny.
A lombok régen
nappal is aludtak,
mint az éjszaka dolgozó péklegények.
De most csak susognak-bizsegnek, rángatóznak,
s lesik a szomszéd kőasztalát:
mit keres ott egy balta, egy cseréptál,
és mit keresnek ott
az összeroppantott sárga fények?

A hegyek szobrása ma is
hátizsákkal indul a Nagykevély felé.
Legalább ő volna részeg,
és ő dalolna a jegenyéknek,
a dongóknak,
a hangyák fekete seregének,
vagy rúgná föl azt a kajla,
nájlonepedővel letakart szénakazalt,
hogy mozdulna meg újra a történelem.

Hallom messziről is,
hogy vésője és a fakalapácsa
hátizsákjában sután összekoccan.

Talán a hátizsákok
sivár korszaka ez az idő
és a sunyi lopakodásoké?

*A fák himnusza is félénkebb,
mint az enyém.
Meddig állnak még bambán kérgesedve?
Amíg a költészet fém villáma
nem csap beléjük?*

Egyik felem elindul

*Tél van, dicstelen, kopár tél.
Összefolyik az utcán
a rozsdalé s a hólé.*

A kertajtók kilincsei sorvadoznak.

*Lehet, hogy most hasadok ketté én is?
És egyik felem elindul
barátaim után a temetőbe?
A másik itt marad,
koszorúk nélkül
a megférgető almák kertje alatt?*

*Csak a baragommal nem tudom,
mit csináljak,
és álombeli, véres verekedéseimmel?
Köveket pofozok föl
és összevarrt szájú nőket,
kiket valaki kis csibéimnek
nevezett egykor.*

*A gyertyák az éjszakákkal
együtt alusznak el
és összekacsintanak a fejem fölött.*

*Hát ez lett belőlem,
ez a szerencsétlen, baljós alak,
ez a félretaposott sarkú forradalmár,
kinek a cipőjét minden reggel
zúzmará borítja be?*